

Om Gonzalos teorier

Inom den maoistiska miljön har Perus Kommunistiska Partis (PKP) teorier intresserat många kamrater. PKP och deras anhängare anser att PKPs ordförande Abimael Guzman (alias Gonzalo) har bidragit med teorier av universell karaktär. Gonzalos teorier anses vara av samma kvalitet som Marx, Lenin och Maos teorier och bör således tillämpas överallt. Dock blev Gonzalo arresterad och fängslad 1992 och PKPs inflytande har sedan dess drastiskt minskat. Det finns inga trovärdiga rapporter om att de kontrollerar något område i Peru idag. Men trots det finns de som än idag hävdar att Gonzalos teorier är korrekta. De som framhäver hans teorier använder oftast beteckningen ”marxismen-leninismen-maoismen, huvudsakligen maoismen” (MLM-hM) för att särskilja sig från övriga maoister som använder sig av beteckningen ”marxismen-leninismen-maoismen” (MLM) eller ”marxismen-leninismen, Mao Zedongs tänkande”.¹ Denna artikel ämnar visa att Gonzalos teorier utgör en avvikelse från den revolutionära vetenskap som huvudsakligen utvecklats av Marx, Lenin och Mao.

***Jefatura* – idealistisk teori om ledarskap**

Mao Zedong, som vidareutvecklade den dialektiska materialismen, påpekade att riktig kunskap uppnås endast genom att engagera sig med den konkreta verkligheten, d.v.s. praktiken:

”Marxister anser att människans samhällliga praktik är det enda kriteriet på sanningen i hennes kunskap om yttervärlden. **Vad som verkligen händer är att människans kunskap bekräftas endast då hon under den samhällliga praktikens förlopp (i den materiella produktionen, klasskampen eller det vetenskapliga experimentet) uppnår de förväntade resultaten.** Om en människa önskar ha framgång i sitt arbete, det vill säga uppnå de förväntade resultaten, måste hon bringa sina idéer i överensstämmelse med den objektiva yttre världens lagar; överensstämmer de inte med dessa, kommer hon att misslyckas i sin praktik.”² (min fetstil)

Framgång i praktiken är det enda kriteriet som avgör huruvida en idé eller teori är sann:

”Sanningshalten i varje kunskap eller teori bestäms inte av subjektiva känslor, utan **av objektiva resultat i samhälllig praktik.** Endast samhälllig praktik kan vara ett kriterium på sanningen. Praktiken är den främsta och grundläggande utgångspunkten i den dialektisk-materialistiska kunskapsteorin.”³ (min fetstil)

PKP och Gonzalo framförde teorier som, vid närmare undersökning, visar sig direkt bryta mot den materialistiska uppfattningen och istället propagerar idealism. Detsamma gäller för deras nutida anhängare, som inte förstått att PKP och Gonzalos teorier bevisades felaktiga i praktiken eftersom Gonzalo och en stor del av PKPs centralkommitté tillfångatogs i Lima 1992 och att partiet sedan dess förlorat sitt inflytande. Låt oss undersöka de idealistiska kännetecknen av Gonzalos teorier. Det första är att PKP och Gonzalo själv ansåg att

¹ <https://incendiarynewscom.wordpress.com/2019/11/06/joint-declaration-of-mlm-parties-and-organizations-on-the-growing-popular-protests-in-latin-america/>

² *Om praktiken*, Valda verk av Mao Tse-tung band 1, s.297-8, Danelius bokförlag, 1966

³ Ibid.

”Det är Gonzalos tänkande som vi främst måste förkroppsliga, eftersom det är garantin för seger som leder oss till den demokratiska revolutionen, till den socialistiska revolutionen, till kulturrevolutionerna och till kommunismen.”⁴

Detta har visat sig vara fel, eftersom Gonzalo tillfångatogs varpå PKP inflytande minskade rejält, samt att Gonzalo är idag 86 år gammal och har tillbringat de senaste 29 åren i fängelse. Att upphöja en person som ”garantin för seger” är en idealistisk felaktighet som helt går emot den marxistiska kunskapsteorin, eftersom riktigheten i en teori endast kan bevisas i praktiken och praktiken är endast en genomförd revolution.

Att upphöja en individ som ”garantin för seger” innan dennes teorier bevisats i praktiken leder också till problem i förhållande till den demokratiska centralismen. Varför ska en person, som trots allt är ”garantin för seger”, utsättas för kritik och självkritik? Detta är en paradox. Utifrån PKPs egna utlåtanden verkar Gonzalos ledarskap ha en särskild status där han stod över centralkommittén:

”PKPs centralkommitté bekräftar på nytt sin enkla, medvetna och ovillkorliga underkastelse till ordförande Gonzalos enskilda ledarskap och hela systemet av partiledning.”⁵

Att utse något som korrekt innan det har bevisats i praktiken, som att Gonzalo var garantin för seger, beskrev Mao i ”Om praktiken” som ett idealistiskt misstag:

”Vi är också motståndare till ”vänster”-frasmakeri. ”Vänster”-männens tänkande löper förbi ett givet stadium i den objektiva processens utveckling. En del av dem betraktar sina fantasier som sanningar, medan andra strävar att i nuet förverkliga ett ideal som kan förverkligas först i framtiden.”⁶

Att i nuläget försöka förverkliga ett ideal som inte kan bekräftas av den konkreta verkligheten är att tillämpa idealism istället för materialism. PKP framhöll Gonzalo och hans teorier som redan korrekta, trots att de inte bekräftades i praktiken. Denna idealism har i grunden att göra med PKPs och Gonzalos teori om *Jefatura* (ledarskap). Denna hävdar att varje revolutionärt parti måste ha en vägledande ”ledare”⁷, och att partiet baserar sig på denna ledares ”vägledande tänkande” (i Perus fall, ”Gonzalos tänkande”).⁸ Det uppenbara felet är att partiet, som redan påpekats, upphöjer en ledare som ofelbar om

⁴ *Internationella linjen*, Dokument från Perus Kommunistiska Partis första kongress 1988 [http://library.redspark.nu/1988 - Bases of Discussion of General Political Line : International Line](http://library.redspark.nu/1988_-_Bases_of_Discussion_of_General_Political_Line:_International_Line) (min översättning)

⁵ “The Central Committee of the PCP reaffirms itself in its plain, conscious and unconditional subjection to the sole leadership of Chairman Gonzalo and to the entire system of party leadership.” *Resolution från PKPs centralkommitté*

http://library.redspark.nu/1992_-_Resolution_of_the_Central_Committee

⁶ *Om praktiken*, Valda verk av Mao Tse-tung band 1, s.308

⁷ “A leader is someone who occupies a certain position, whereas a top leader and Great Leadership [Jefatura], as we understand it, represent the acknowledgment of Party and revolutionary authority acquired and proven in the course of arduous struggle--those who in theory and practice have shown they are capable of leading and guiding us toward victory and the attainment of the ideals of our class.”

Interview with Chairman Gonzalo, El Diario, [http://library.redspark.nu/1988 - Interview with Chairman Gonzalo](http://library.redspark.nu/1988_-_Interview_with_Chairman_Gonzalo)

⁸ “there is no Great Leadership [Jefatura] that does not base itself on a body of thought, no matter what its level of development may be. The reason that a certain person has come to speak as the Leader of the Party and the revolution, as the resolutions state, has to do with necessity and historical chance and, obviously, with Gonzalo Thought.”

Ibid.

denna är ”garantin för seger” och upphöjer ett tänkande som inte genomgått praktisk bevisning i klasskampen. Teorin om *Jefatura* leder därtill oundvikligen till en personkult, oavsett hur mycket Gonzalos anhängare förnekar detta. Är det inte en personkult att framhäva Gonzalo som ”garantin för segern”, att ge ”sin enkla, medvetna och ovillkorliga underkastelse till ordförande Gonzalos enskilda ledarskap” och att han är ” den störste levande marxist-leninist-maoisten [!], en stor politisk och militär strateg, en filosof, en lärare för kommunister, samlingspunkt för partiets enhet.”⁹ Är detta inte ren idealism och en förvrängning av den marxistiska kunskapsteorin och ett uttryck för, som Mao kallade det, ”vänster’-männens tänkande”?

Varför uppskattar vi t.ex. Lenin och hans verk? För att hans teorier bekräftades av hans praktiska framgång, d.v.s. Oktoberrevolutionen. Lenins verk skulle idag inte alls ha samma betydelse eller anseende om Oktoberrevolutionen inte genomfördes. Gonzalos teori om ”ledarskap” som upphöjer ett vägledande tänkande ”**strävar att i nuet förverkliga ett ideal som kan förverkligas först i framtiden.**”. Ett vägledande tänkande kan endast bekräftas som vägledande när det ”...**under den samhällsliga praktikens förlopp (i den materiella produktionen, klasskampen eller det vetenskapliga experimentet) uppnår de förväntade resultaten.**” Mao Zedongs teorier bekräftades för att Mao *framgångsrikt ledde den kinesiska revolutionen till seger* och bekräftades återigen internationellt under Stora polemiken och Kulturrevolutionen.

Gonzalos teori om *Jefatura* är i grunden småborgerlig individualism, och liknande teorier fanns även i det revolutionära Kina där de främst förespråkades av Lin Biao, som påstod bl.a. att:

”Sådana genier som Mao Zedong uppstår endast efter hundratals år i världen, och efter tusentals år i Kina. Ordförande Mao är världens största geni.”

”Ordförande Mao är mycket klokare än Marx, Engels, Lenin och Stalin. Just nu finns det ingen person i världen som kan nå upp till Mao Zedongs nivå”.

”Man kan ej lämna centrum. Centrum är solen. De nio mäktiga konstellationerna omringar och kretsar kring solen, alla verk omringar och kretsar kring solen. Ordförande Mao är solen. Mao Zedongs-tänkande är solen.”¹⁰

1970 hade Mao kritiserat Chen Boda och Lin Biao för att ha framfört teorin om geni och den utmärkte ledaren.¹¹ Eftersom Gonzalos teori om *Jefatura* bryter med Maos kriterium att en teori måste bekräftas ”**av objektiva resultat i samhällslig praktik**” är det i sitt väsen av samma typ som Lin Biaos teori om geni. Gonzalo lyckades inte leda partiet till seger, detta är ett obestridligt faktum. Både Gonzalos teori om *Jefatura* och Lin Biaos teori om ”geni” vänder upp-och-ned på den marxistiska kunskapsteorin; båda förbiser praktiken som ett kriterium för sanning och antar således i förväg att något är sant. Mao definierade sådana teorier som ”idealistisk apriorism”, d.v.s. antagandet att ett tänkande är sant utan praktisk bevisning:

”Frågan om det geniala är en teoretisk fråga. Deras [Lin Biao och kompani – min anm.] teori var en teori som byggde på idealistisk apriorism. Någon har sagt att det innebär att bekämpa det geniala att bekämpa mig. Men jag är inget geni. Jag läste konfucianska

⁹ *Linjen för uppbyggnad*, Dokument från Perus Kommunistiska Partis första kongress 1988, [http://library.redspark.nu/1988 - Bases of Discussion of General Political Line : Construction Line](http://library.redspark.nu/1988_-_Bases_of_Discussion_of_General_Political_Line:_Construction_Line) (min översättning)

¹⁰ *A few opinions of mine*. Mao Zedong. 1970. Översättning juli 2021. <https://www.bannedthought.net/China/MaoEra/GPCR/Chinese/AFewOpinionsOfMine-1970-English.pdf>

¹¹ *Ibid.*

böcker under sex år och kapitalistiska under sju. Jag läste inga marxist-leninistiska böcker före 1918, så hur ska jag kunna vara ett geni? Strök jag inte över dessa adverb flera gånger om? Partistadgarna slogs fast på nionde kongressen. Varför inte ta en titt på dem? Jag skrev "Några åsikter"¹², som speciellt kritiserar geniteorin, bara efter att ha träffat några människor och talat med dem och efter en del undersökningar och forskning. Det är inte det att jag inte vill tala om genier. Att vara ett geni är att vara lite intelligentare. **Men det geniala beror inte på en person eller ett fåtal människor. Det beror på ett parti, det parti som är proletarietets förtrupp. Det geniala är beroende av masslinjen, av den kollektiva visdomen.**"¹³ (min fetstil)

Gonzalos teori om "vägledande tänkande" *förutsätter* att den "högsta ledarens" teorier ska leda till seger och är således redan korrekta trots att de inte bevisats i praktiken. Därför består denna teori i grunden av idealistiska förutsättningar ("idealistisk apriorism"). Därtill bör det påpekas att en individ som utmärkt sig i kampen och som lett partiet till framgång kan vid valfritt tillfälle urarta ideologiskt (t.ex. Prachanda¹⁴). Detta gör teorin om *Jefatura* särskilt skadlig, eftersom den leder till den individualistiska uppfattningen att en individ är själva förkroppsligandet av korrekt ideologisk vägledning, när historien har visat att dessa individer själva kan bli revisionister. Som Mao påpekar är det inte individen, utan masslinjen, d.v.s. marxismen som en vägledning till handling, som är avgörande för framgång.

Folkkrigets universalitet

En annan teori som Gonzalo har framfört är teorin om folkkrigets universalitet och att detta är "proletarietets militära teori". Kamrat Turesson har redan korrekt påpekat att detta är ett uppenbart falskt påstående¹⁵, eftersom Mao aldrig någonsin har nämnt att folkkriget är universellt. Bl.a. har Mao uttryckligen varit emot dogmatiska tillämpningar av det kinesiska folkkriget:

"Den kinesiska revolutionens erfarenhet – d.v.s. att bygga basområden på landsbygden, omringa städerna från landsbygden och slutligen bemäktiga sig städerna – är kanske inte helt användbara i många av era länder, men den kan tjäna som referensmaterial för er. Jag råder er att inte mekaniskt omplantera de kinesiska erfarenheterna. Ett annat lands erfarenheter kan enbart tjäna som referensmaterial och får inte betraktas som en dogm. Marxismen-leninismens allmängiltiga sanning och de konkreta förhållandena i era egna länder – de två måste förenas."¹⁶

Mao var alltså öppen med att det *kinesiska folkkrigets erfarenheter*, d.v.s. bygga basområden och omringa städerna, inte var allmängiltigt. Men enligt PKP är folkkriget ett uttryck för "proletarietets militära teori" som utvecklats av Mao:

¹² Ibid.

¹³ *Sammandrag av Ordförande Maos samtal med ansvariga kamrater på olika platser under hans resa i provinserna.*, Mao Tse-tung: Politiska skrifter. Tal och brev 1956-1971. Stuart Schram

<https://marxistarkiv.se/klassiker/mao/schramurval-mao-skrifter.pdf> [Något ändrad översättning från denna källa]

¹⁴ Prachanda var ordförande för Nepals kommunistiska parti (maoisterna). Under hans ledning tillämpade partiet marxismen-leninismen-maoismen-Prachandas väg och kontrollerade 80% av Nepals territorium innan Prachanda slöt ett fredsavtal med den härskande klassen och förvandlade det revolutionära partiet till ett reformistiskt parti.

¹⁵ *Stackars Mao Zedong, som inte ens var maoist*, Rickard B Turesson, Marxistiskt Forum, 2019

<http://marxforum.se/index.php/2021/07/08/stackars-mao-zedong-som-inte-ens-var-maoist/>

¹⁶ *Några erfarenheter ur vårt partis historia*, Valda verk av Mao Tse-tung band 5, s.310

”Ordförande Gonzalo bekräftar på nytt lagen om revolutionärt våld som en universell lag och följer proletariats högsta militära teori som fastställts av ordförande Mao: folkriget är universellt giltigt och tillämpligt i alla slags länder, men måste konkretiseras specifikt för varje revolutions förhållande.”¹⁷

Därtill påstår Gonzalo att basområden är folkrigets väsen:

“Basområden är folkrigets väsen. Utan det kan folkriget inte utvecklas.”¹⁸

Begreppet ”folk” i marxistisk mening måste avses en grupp människor i förhållande till klasskampen. Mao definierade detta tydligt i förhållande till klasskampen i Kina när han beskrev skillnaden mellan folkriget mot Japan och folkriget mot Guomindang. Dessa folkrig innebar att en enhetsfront av klasskaraktär ställdes mot en gemensam fiende, nämligen imperialismen:

”För att rätt förstå dessa två olika typer av motsättningar måste vi först av allt göra klart för oss vad vi menar med ”folket” och vad vi menar med ”fienden”. Begreppet ”folket” har olika betydelse i olika länder och i olika historiska perioder i varje land. Ta vårt eget land som exempel. Under försvarskriget mot Japan hörde alla de klasser, skikt och socialgrupper som motsatte sig den japanska aggressionen till folkets kategori, medan de japanska imperialisterna, de kinesiska förrädarna och de projapanska elementen allesammans var folkets fiender. Under befrielsekriget var Förenta staternas imperialister och deras hejdukar – byråkratkapitalisterna, godsägarna och guomindangreaktionärerna som representerade dessa två klasser – folkets fiender, medan alla andra klasser, skikt och socialgrupper som bekämpade dessa fiender alla tillhörde kategorin folket.”¹⁹

Folkrig uppstod som en strategisk linje när huvudmotsättningen står mellan en enhetsfront av olika klasser (”folket”) mot en gemensam fiende: imperialismen och kompradorborgerskapet. Folkrig har i konkreta tillämpningar betytt att omringa städerna från landsbygden, d.v.s. fokusera på fattigbönderna som huvudstyrkan i revolutionen. Anledningen till just denna konkreta *form* är att där folkrigen har skett har samhällena till stor del bestått av bönder. Flertalet av de förtryckta folken bodde således på landsbygden. Under den Stora polemiken 1963 beskrev Kinas Kommunistiska Parti (KKP) kampen i de förtryckta länderna på följande sätt:

”Asiens, Afrikas och Latinamerikas undertryckta nationer och folk står inför den viktiga uppgiften att bekämpa imperialismen och dess lakejer.

Historien har anförtrott de proletära partierna i dessa områden den ärorika uppgiften att bära kampfanan mot imperialismen, mot gammal och ny kolonialism och för nationellt

¹⁷“President Gonzalo, reaffirming himself on the universal law of revolutionary violence, follows the military theory of the proletariat established by Chairman Mao: The people’s war has universal validity and is applicable in all types of countries, in accordance with the conditions of each revolution.”

Militärlinjen, Dokument från

Perus Kommunistiska Partis första kongress 1988, [http://library.redspark.nu/1988 -
Bases of Discussion of General Political Line : Military Line](http://library.redspark.nu/1988_-_Bases_of_Discussion_of_General_Political_Line:_Military_Line) (min översättning)

¹⁸“The Base Area is the essence of people’s war. Without it, people’s war cannot develop.”

Interview with Chairman Gonzalo, El Diario, [http://library.redspark.nu/1988 -
Interview with Chairman Gonzalo](http://library.redspark.nu/1988_-_Interview_with_Chairman_Gonzalo) (min översättning)

¹⁹ *Om den riktiga behandlingen av motsättningar inom folket*, Valda verk av Mao Tse-tung band 5, s.366-7, Oktoberförlaget, 2019

oberoende och folkdemokrati, att stå i den nationaldemokratiska revolutionära rörelsens främsta led och sträva för en socialistisk framtid.

Mycket breda sektioner av befolkningen i dessa områden vägrar att vara slavar åt imperialismen. De omfattar inte endast arbetarna, bönderna, de intellektuella och småbourgeoisin utan också den patriotiska nationella bourgeoisin och till och med vissa kungar, prinsar och aristokrater, som är patrioter.

(...)

På grundval av arbetare- och bondealliansen måste proletariatet och dess parti ena alla skikt, som kan enas, och organisera en bred enhetsfront mot imperialismen och dess lakejer. För att befästa och utbygga denna enhetsfront är det nödvändigt att det proletära partiet upprätthåller sin ideologiska, politiska och organisatoriska självständighet och går in för att leda revolutionen.”²⁰ (min fetstil)

Medan folkkrigets *form* har av historiska omständigheter lett till att omringa städerna från landsbygden, består dess *väsen* av en huvudmotsättning som står mellan en enhetsfront av olika klasser mot en gemensam fiende: imperialismen och kompradorbourgeoisin. *Folkkrigets konkreta form beror på de konkreta omständigheterna.*

Gonzalo tar innehållet i det *kinesiska folkkrigets strategi*, inkl. basområden, och påstår att detta är en väg för kommunisterna i alla världens länder (även avancerade kapitalistiska där proletariatet utgör huvudstyrkan), att folkkriget är universellt och att Mao har utvecklat proletariatets militära teori. I själva verket är en betydlig del av Maos militära teorier passande för en kontext i vilken den växte fram, d.v.s. det kinesiska folkkriget och dess särdrag. Som tidigare nämnt varnade Mao år 1956 för att mekaniskt kopiera basområden i samtal med latinamerikanska partier (se tidigare citat). Betyder detta att Mao förnekade att dessa skulle bli folkkrig om de inte skulle använda sig av basområden? Inte alls, tvärtom påpekade KKP sju år senare (1963) att i Asien, Afrika och Latinamerika d.v.s. de förtryckta nationerna och folken, var folkkriget aktuellt. I kamp mot sovjetrevisionisterna som förespråkade den parlamentariska vägen skrev KKP:

”Under senare år har vissa personer spritt påståendet att en enda gnista från ett nationellt befrielsekrig eller från ett revolutionärt folkkrig kommer att leda till en världsbrand som förintar hela mänskligheten. Hur ser fakta ut? Tvärt emot vad dessa personer säger har de nationella befrielsekrig och de revolutionära folkkrig som förekommit sedan andra världskriget inte lett till världskrig. I stället har de segrar som vunnits i dessa revolutionära krig direkt försvagat imperialismens krafter och i hög grad stärkt de krafter som hindrar imperialisterna, att sätta i gång ett världskrig, och försvarar världsfreden.”²¹

I Kina växte begreppet fram i huvudsak på grund av den kinesiska revolutionens nydemokratiska karaktär, d.v.s. en klassallians (proletariatet, bönderna och det nationella borgerskapet) under proletariatets ledning i kamp mot imperialisterna och kompradorborgerskapet, i syfte att upprätta folkets demokratiska diktatur. Bland annat definierade Mao även Koreakriget 1950-53 som ett ”folkets

²⁰ *Ett förslag rörande den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje*, Kinas Kommunistiska Partis centralkommitté, 1963, Stora Polemiken

²¹ *Ibid.*

befrielsekrig” (*“people’s war of liberation”*)^{22,23} Varför? För att huvudmotsättningen stod mellan å ena sidan det koreanska folket, och å andra sidan imperialisterna och marionettregimen i syd.²⁴ Ett begrepp som han använde för de indokinesiska folkkrigen (Vietnam, Laos, Kambodja) var ”långvariga folkkrig” (*“protracted people’s war”*).^{25,26} Dock definierade han aldrig Oktoberrevolutionen som ett folkkrig eftersom huvudmotsättningen i Ryssland var mellan proletariatet och bourgeoisien. Anledningen till Maos definition är för att han förstod att i inget av dem nämnda folkkrigen var huvudmotsättningen mellan proletariat-bourgeoisie. Huvudmotsättningen i dessa i folkkrig var mellan folket (enhetsfronter av klasskaraktär) och imperialismen och dess lakejer, vilket också var fallet i Kina:

”Motsättningen mellan imperialismen och den kinesiska nationen och motsättningen mellan feodalismen och folkets stora massor är de grundläggande motsättningarna i det nutida kinesiska samhället. Naturligtvis finns det andra, sådana som motsättningen mellan bourgeoisin och proletariatet och motsättningarna inom de reaktionära härskande klasserna själva. Men motsättningen mellan imperialismen och den kinesiska nationen är huvudmotsättningen.”²⁷

Folkkrig nödvändigas alltså p.g.a. objektiva förhållanden, nämligen att världen är uppdelad i imperialistiska och förtryckta länder, och att i de förtryckta länderna måste proletariatet leda de förtryckta massorna och alliera sig med åtminstone delar av den nationella bourgeoisien i kampen mot imperialismen.²⁸ Imperialistisk dominans över ett land måste först besegras innan socialismen kan etableras. Oktobervägen, den universella vägen till revolution i imperialistiska länder, är också direkt avhängig imperialismen: genom utplundringen av förtryckta länder kan levnadsstandarden höjas till en relativt hög nivå och en revolutionär situation möjliggörs huvudsakligen av kapitalismens återkommande kriser.

²² *Order till det kinesiska folkets frivilliga*, Valda verk av Mao Tse-tung band 5, s.39

²³ Det är irrelevant huruvida beteckningen är ”folkkrig”, ”folkets krig” etc. Det som är avgörande är att det avses ett folk som bedriver krig.

²⁴ I ett telegram framhäver Mao återigen motsättningen mellan det koreanska folket och imperialismen: “Det kinesiska folket stöder varmt det koreanska folkets rättfärdiga krig mot USA: s imperialistiska aggression och kampen för nationens självständighet och deras lands enhet.” (min översättning)

Telegram to the Democratic People’s Republic of Korea, Selected works of Mao Tse-Tung Volume 7, Foreign Languages Press, s.85

²⁵ *People of the World, Unite and Defeat the US Aggressors and All Their Running Dogs!*, Selected works of Mao Tse-Tung Volume 9, Foreign Languages Press, s.407

²⁶ ”Ett riktigt svar på frågan ’Varför ett långvarigt krig?’ kan nås endast på basis av alla de grundläggande kontrasterna mellan Kina och Japan. (...) För varken i teori eller praktik kan en kamp bli långvarig genom att man helt enkelt ställer de svaga mot de starka. Inte heller kan den bli långvarig genom att man helt enkelt ställer de stora mot de små, de progressiva mot de reaktionära eller överflöd av stöd mot klen stöd. (...) När vi säger, att försvarskriget mot Japan är ett långvarigt krig, är detta därför en slutsats som dragits ur de inbördes förhållandena mellan samtliga verksamma faktorer på bägge sidor.”

Om långvarigt krig, Valda verk av Mao Tse-tung band 2, s.130-1, Danelius bokförlag, 1970

²⁷ *Den kinesiska revolutionen och Kinas kommunistiska parti*, Valda verk av Mao Tse-tung band 2, s.300

²⁸ ”I detta avseende skiljer sig den kinesiska bourgeoisin från bourgeoisin i det gamla Tsarryssland. Eftersom Tsar-ryssland var en militärt-feodal imperialism som angrep andra länder, saknade den ryska bourgeoisin helt revolutionära kvaliteter. Där var proletariatets uppgift att bekämpa bourgeoisin, inte att enas med den. Men Kinas nationella bourgeoisin har under vissa perioder och i viss utsträckning en revolutionär kvalitet, därför att Kina är ett kolonialt och halvkolonialt land som är ett offer för aggression. Här är det proletariatets uppgift att bilda en enhetsfront med den nationella bourgeoisin mot imperialismen och byråkrat- och krigsherrestyrena och inte förbise dess revolutionära kvalitet.”

Om ny-demokrati, Valda verk av Mao Tse-tung band 2, s.335

Som tidigare nämnt påstår Gonzalo att basområden är ”folkkrigets väsen”. Folkkrigets väsen, d.v.s. dess definierande egenskap, är en enhetsfront under proletarietets ledning som bedriver väpnad kamp mot imperialismen och kompradorborgerskapet. Endast detta är den gemensamma nämnaren som finns att hitta i Maos uttalanden. Vad är Maos definition av ett basområde? I kriget mot de japanska ockupanterna definierade Mao tydligt vad folkkrigets basområden innebar:

”De grundläggande betingelserna för upprättande av ett basområde är att där ska finnas väpnade antijapanska styrkor, att dessa väpnade styrkor ska användas för att tillfoga fienden nederlag och att de ska resa folket till aktion. Upprättandet av ett basområde är sålunda först och främst en fråga om att bygga upp en väpnad styrka. (...) **Uppbyggandet av en väpnad styrka är nyckeln till upprättandet av ett basområde. Om det inte finns en väpnad styrka eller om denna är svag, kan ingenting göras. Detta utgör den första betingelsen.**”²⁹ (min fetstil)

Basområden är områden som är kontrollerade av en väpnad styrka för att användas mot fienden. Om man tror att detta koncept är en *universell* del av maoismen, så bör man återigen betänka att Mao i samtal med kommunistpartierna varnat för att mekaniskt tillämpa dessa, och uppmanade istället partierna att tänka själva. Mao hade detta att säga om de röda områden (basområdena) som KKP upprättade:

”Ingen annanstans i världen har det någonsin förekommit, att ett eller flera små områden under röd politisk makt och helt omringade av en vit regim bestått under längre tid. Denna ovanliga företeelse har särskilda orsaker. Den kan nämligen existera och utvecklas endast under vissa betingelser.

För det första, kan den inte förekomma i något imperialistiskt land eller i någon koloni under imperialistiskt välde. Ty denna ovanliga företeelse kan förekomma endast i samband med en annan ovanlig företeelse, nämligen krig inom den vita regimen. Ett av det halvkoloniala Kinas kännetecken är att de olika klickarna av gamla och nya krigsherrar sedan republikens första år (1912) oavbrutet fört krig emot varandra, stödda från utlandet av imperialismen och inom landet av komprador- och godsägarklassen. En sådan företeelse påträffas inte i något av de imperialistiska länderna och för den delen inte heller i någon koloni under direkt imperialistiskt välde, utan endast i ett land som Kina, som befinner sig under indirekt imperialistiskt välde. **Två ting förklarar dess förekomst, nämligen, en lokaliserad agrarhushållning (inte en enad kapitalistisk hushållning) och den imperialistiska politiken att staka ut inflytelsesfärer att dela upp och exploatera.** Den långvariga splittringen och krigen inom den vita regimen skapar förutsättning för ett eller flera små röda områden under kommunistiska partiets ledning att uppkomma och bestå inringade av den vita regimen.”³⁰ (min fetstil)

Mao var alltså mycket tydlig med att röda maktområden inte kan existera i imperialistiska länder. Att Maos teori om folkkriget, som växte fram i en kinesisk kontext, är ”proletarietets militära teori” och att det är universellt tillämpligt är helt felaktigt enligt Mao själv. Att hävda det motsatta är ett exempel på att ta något ur en *specifik konkret kontext* och förvandla det till en abstrakt dogm. Basområden i Kina hade en överväldigande bondebefolkning där människor bodde och arbetade på samma ort (”lokaliserad agrarhushållning”), vilket inte alls kan sägas om dagens Sverige. Är Maos

²⁹ *Strategiska problem i gerillakriget mot Japan*, Valda verk av Mao Tse-tung band 2, s.94-5

³⁰ *Hur kommer det sig att röd politisk makt kan existera i Kina?*, Valda verk av Mao Tse-tung band 1, s.66-7

egna ord inte tillräckliga för att förkasta Gonzalos och PKPs falska tes att Mao hade etablerat folkkriget som ”proletariatets militära teori” och att ”basområden är folkkrigets väsen”?

Finns det något av lära av Maos militära teorier som är användbara i en svensk kontext? Absolut. Mao påpekade att det finns tre typer av lagar för krig: lagarna för krig i allmänhet, de särskilda lagarna för revolutionärt krig samt det kinesiska revolutionära krigets särskilda lagar.³¹ Att i svenska städer bygga basområden, från vilka väpnade styrkor ska attackera fienden, *är en dogmatisk tillämpning av lagarna för det revolutionära kriget i Kina* och kommer endast resultera i ett katastrofalt nederlag. Att upprätta basområden var definitivt inte en allmängiltig lag för revolutionärt krig, *om så skulle Mao aldrig rekommenderat de latinamerikanska partierna att undvika att dogmatiskt kopiera det*. Ytterligare ett nödvändigt kriterium för upprättande av basområden var att de skulle upprättas i ett stort territorium, och Mao nämnde att i ett litet land som Belgien skulle basområden vara omöjliga.³² I anslutning till detta påstående påpekade han i en slutnot som lades till flera år senare:

”de förhållanden under vilka folken i olika länder i dag för gerillakrig [behöver] inte vara alldeles desamma som de, vilka var nödvändiga då det kinesiska folket förde gerillakrig mot Japan. Med andra ord, gerillakrig kan föras till seger i ett land, som inte har ett stort territorium, såsom till exempel på Kuba, i Algeriet, Laos och Sydvietnam.”³³

Mao uppmanade alltså de partier som bedrev folkkrig att göra analyser av sitt eget lands förhållanden och inte dogmatiskt kopiera de kinesiska erfarenheterna, i detta fall uttryckligen basområden. Gonzalos påstående att basområden är folkkrigets *väsen* är således helt felaktigt. Detta betyder dock inte att basområden inte var nödvändiga i Peru eller andra länder.

Militarisering av kommunistpartierna

Relaterat till teorin om folkkrigets universalitet är Gonzalos teori om ”militarisering av kommunistpartierna”, som hävdar att alla världens kommunistpartier måste genomföra väpnade aktioner (militariseras) främst för att ”världsrevolutionen” befinner sig i en ”strategisk offensiv”:

”Ordförande Gonzalo fastställde tesen att kommunistpartierna i världen bör militarisera sig av tre skäl: För det första, eftersom vi befinner oss i världsrevolutionens strategiska offensiv, vi lever under en tid då imperialismen och reaktionen kommer att svepas bort från jordens yta under de närmaste 50 till 100 åren, en tid präglad av våld då alla slags krig äger rum.”³⁴

Mao påpekade att:

³¹ ”Vi är nu inbegripna i ett krig; vårt krig är ett revolutionärt krig, och vårt revolutionära krig föres i det halvkoloniala och halvfeodala landet Kina. Därför måste vi studera inte enbart krigets lagar i allmänhet, utan de särskilda lagarna för revolutionärt krig och de ännu mera särskilda lagarna för ett revolutionärt krig i Kina.”

Strategiska problem i Kinas revolutionära krig, Valda verk av Mao Tse-tung band 1, s.180

³² *Strategiska problem i gerillakriget mot Japan*, Valda verk av Mao Tse-tung band 2, s.96

³³ Ibid. s.109

³⁴ *Linjen för uppbyggnad*, Dokument från

Perus Kommunistiska Partis första kongress 1988, http://library.redspark.nu/1988_-

[Bases of Discussion of General Political Line : Construction Line](#) (min översättning)

”Med strategisk defensiv menar vi vårt strategiska läge och vår politik då fienden är på offensiven och vi på defensiven; med strategisk offensiv avser vi vårt strategiska läge och vår politik då fienden är på defensiven och vi på offensiven.”³⁵

Att påstå att världsrevolutionen var i strategisk *offensiv* 1988 är ren fantasi. Sovjetunionen, folkdemokratierna i Östeuropa och Mongoliet föll till revisionismen efter Stalins död 1953. I Kina tog kapitalistfararna makten efter Maos Zedongs död 1976. Inte en enda socialistisk stat bestod 1988 och att kalla denna period för strategisk offensiv är ren subjektivism. Vem som helst med den minsta verklighetsförankring kan se löjligheten i PKPs påstående, som dessutom är ett exempel på mekanisk materialism; världsrevolutionen måste ständigt gå framåt. I själva verket kan världsrevolutionen uppleva bakslag så väl som framgångar. Gonzalo påstår att den strategiska defensiven på världsnivå var 1871-1945 och strategisk jämvikt 1945-1980.³⁶ Kamrat Turesson har redan korrekt påpekat det absurda i att påstå att världen var i en strategisk *defensiv* mellan 1871-1945.³⁷ Sovjetunionen, folkdemokratier och revolutionens seger i Kina mellan 1917-1949 ledde till att flera socialistiska stater uppstod från att det tidigare inte funnits en enda. Jämvikten varade mellan 1949-1953, och den strategiska defensiven påbörjades därefter, huvudsakligen med att Sovjetunionen och folkdemokratierna blev revisionistiska och att främst Kina således behövde bekämpa två imperialistiska supermakter (USA och Sovjet). Trots framgångsrika folkkrig i Asien (Vietnam, Kambodja, Laos) blev dessa partier revisionistiska vid statsmakten (om inte tidigare). Med Albanien och Kinas urartning 1977-78 upphörde t.o.m. den strategiska defensiven på en världsnivå eftersom inga socialistiska stater fanns kvar.³⁸

Att alla världens kommunistpartier måste militariseras betyder att kommunistpartierna i varje land måste genomföra huvudsakligen militära aktioner:

”Militariseringen av partiet kunde bara genomföras genom konkreta handlingar i klasskampen, konkreta militära aktioner; detta betyder inte att vi uteslutande kommer att utföra olika typer av militära aktioner (gerillaaktioner, sabotage, selektiv förintelse, propaganda och väpnad agitation) **men att vi främst måste utföra dessa former** för att ge incitament och utveckling till klasskampen, indoktrinera det med fakta, med denna typ av handlingar som den huvudsakliga kampformen i folkkriget.”³⁹
(min fetstil)

Om alla världens kommunistpartier måste militariseras antyder PKP på att det finns en situation i alla länder där de förtryckta klasserna är redo att stödja dessa aktioner. Det är därför inte överraskande att

³⁵ *Strategiska problem i guerillakriget mot Japan*, Valda verk av Mao Tse-tung band 2, s.99

³⁶ *Internationella linjen*, Dokument från Perus Kommunistiska Partis första kongress 1988, <http://library.redspark.nu/1988 - Bases of Discussion of General Political Line : International Line>

³⁷ *Stackars Mao Zedong, som inte ens var maoist*, Rickard B Turesson, Marxistiskt Forum, 2019 <http://marxforum.se/index.php/2021/07/08/stackars-mao-zedong-som-inte-ens-var-maoist/>

³⁸ Ett möjligt undantag är Burkina Faso under Thomas Sankaras ledning 1983-87, men Sankara tog makten genom en militärkupp och hans ledning avsattes lika simpelt som den uppstod.

³⁹ “The militarization of the Party could only be carried forward through concrete actions of the class struggle, concrete military type actions; this does not mean we will carry out various types of military actions exclusively (guerrilla actions, sabotages, selective annihilation, propaganda and armed agitation) but that we must carry out mainly these forms so as to provide incentive and development to the class struggle, indoctrinating it with facts, with these types of actions as the main form of struggle in the People’s War.”

Linjen för uppbyggnad, Dokument från

Perus Kommunistiska Partis första kongress 1988, <http://library.redspark.nu/1988 - Bases of Discussion of General Political Line : Construction Line> (min översättning)

Gonzalo upphöjer europeiska ”vänster”-opportunisterna⁴⁰ som förebilder och hävdade samtidigt att det fanns en revolutionär situation i Europa 1988 (!):

”När det gäller de väpnade aktionerna i Europa har vi sett långvariga väpnade strider. De är ett uttryck för en objektiv verklighet. Därför är uppgiften inte att fördöma dem, utan att förstå, studera och analysera dem för att se hur de är ett uttryck för att det också finns en revolutionär situation i det gamla Europa.”⁴¹

Gonzalos påstående om att det fanns en revolutionär situation i Europa är fullständigt nonsens och syftar till att ersätta verkligheten med hans fantasi om att världsrevolutionen är i en strategisk offensiv. Det faktum att ett fåtal äventyrare var redo att ta väpnad kamp mot den borgerliga staten betyder definitivt inte att arbetarklassen var det. Gonzalos påstående är ett utslag av ren empirism. Mao påpekade att ”Dogmatismen är skild från den konkreta praktiken medan empirismen förväxlar fragmentarisk erfarenhet med allmängiltig sanning.”⁴² Empirismen är en felaktig och skadlig tendens som avviker från marxismen, och PKPs påstående att militarisering och folkkriget är universellt är i grunden genomsyrat av empirism, som följande citat visar:

”Det är militariseringen av partiet som har gjort det möjligt för oss att initiera och utveckla folkkriget; och vi anser att denna erfarenhet har universell giltighet, därför är det nödvändigt för världens kommunistiska partier att militarisera sig själva.”⁴³

PKP hade alltså påbörjat folkkriget och inte fullföljt det till seger, men redan hävdade att deras erfarenheter var allmängiltiga och borde tillämpas över hela världen. Empirismen och dogmatismen kan gå hand i hand; empiristerna hävdar att deras begränsade erfarenheter är allmängiltiga och dogmatikerna följer blint i deras fotspår. Som Mao påpekade i förordet till ”Om praktiken” är både empirismen och dogmatismen subjektiva avvikelser. Det är inte av en slump som Filipinernas kommunistiska parti och Indiens kommunistiska parti (maoisterna), de två största maoistiska partierna idag, likställer empirismen med revisionismen som en skadlig tendens inom partiet.^{44,45}

Med tanke på att de mest aktiva europeiska äventyrarna påbörjade sina aktioner redan 1970 (RAF och Röda brigaderna), måste det enligt Gonzalos ha funnits en revolutionär situation redan då eftersom de väpnade aktionerna ”är ett uttryck för att det också finns en revolutionär situation i det gamla

⁴⁰ T.ex. var ”vänster”-opportunistiska RAF och Röda brigaderna aktiva under denna tid.

⁴¹ “As for the armed actions in Europe, we've seen protracted armed struggles. They are an expression of objective reality. Therefore, the task is not to condemn them, but to understand, study, and analyze them to see how they are an expression of the fact that there is also a revolutionary situation in old Europe.”

Interview with Chairman Gonzalo, El Diario, [http://library.redspark.nu/1988 - Interview with Chairman Gonzalo](http://library.redspark.nu/1988_-_Interview_with_Chairman_Gonzalo) (min översättning)

⁴² *Om koalitionsregering*, Valda verk av Mao Tse-tung Band 3, s. 254, Danelius bokförlag, 1971

⁴³ *Linjen för uppbyggnad*, Dokument från

Perus Kommunistiska Partis första kongress 1988, [http://library.redspark.nu/1988 - Bases of Discussion of General Political Line : Construction Line](http://library.redspark.nu/1988_-_Bases_of_Discussion_of_General_Political_Line_-_Construction_Line) (min översättning)

⁴⁴ “C. to criticize and repudiate revisionism, dogmatism and **empiricism**, Right and ‘Left’ opportunism, sectarianism, liberalism, bureaucratism, ultrademocracy and all other erroneous trends of thinking and action within the Party;”

Constitution and program. Communist party of the Philippines 2016. s.19

<https://www.bannedthought.net/Philippines/PPP/2016/PPP-ConstitutionAndProgram-2016-English.pdf>

⁴⁵ “He/she shall defend and try to develop ideological and political basis of the party and shall consistently wage ideological and political struggle against various types of non proletarian trends, revisionist policies, trends and style of work; ‘left’ and right opportunism, economism, spontaneity, parliamentarianism, legalism, reformism, liberalism, sectarianism, **empiricism**, subjectivism, dogmatism and anarchist concepts and trends.”

Constitution of the CPI(Maoist). <https://www.bannedthought.net/India/CPI-Maoist-Docs/Founding/Constitution.doc>

Europa.”. Dock hade, som kamrat Turesson påpekar, Sveriges Kommunistiska Parti förbindelser med KKP under den tid *då Mao Zedong fortfarande var vid liv, och KKP förordade aldrig något folkkrig eller väpnade aktioner.*⁴⁶ Mao hade redan år 1938 tydligt förklarat skillnaden mellan den strategiska linjen i imperialistiska länder och förtryckta länder:

”Den centrala uppgiften och högsta formen för revolutionen är maktövertagande med väpnat våld, tvistefrågans lösning medels krig. Denna marxist-leninistiska revolutionsprincip gäller universellt, för Kina och för alla andra länder.

Men medan principen förblir densamma, kommer det proletära partiets tillämpning av den till uttryck på olika sätt i enlighet med de skiftande betingelserna. I de kapitalistiska länderna råder, såvitt de inte är fascistiska eller befinner sig i krig, borgerlig demokrati (inte feodalism). I sitt förhållande till yttervärlden är de inte undertryckta av, utan undertrycker själva andra nationer. **Till följd av dessa särdrag är uppgiften för proletariatets parti i de kapitalistiska länderna att under en lång period av legal kamp skola arbetarna och bygga sig starka och därmed förbereda det slutliga störtandet av kapitalismen. I dessa länder är det en fråga om långvarig legal kamp, om att utnyttja parlamentet som plattform, om ekonomiska och politiska strejker, om att organisera fackföreningar och skola arbetarna. Där är organisationsformen legal och kampens form oblodig (icke militär).** Vad frågan om krig beträffar, bekämpar de kommunistiska partierna i de kapitalistiska länderna de imperialistiska krig som förs av deras egna länder. Därest sådana krig utbryter, går dessa partiers politik ut på att framkalla nederlag för de reaktionära regeringarna i deras egna länder. Det enda krig de önskar utkämpa är det inbördeskrig för vilket de förbereder sig. **Men detta uppror och krig bör inte sättas i gång förrän bourgeoisin blir verkligt hjälplös, förrän majoriteten av proletariatet är beslutet att resa sig med vapen i hand och kämpa och förrän landsbygdens massor villigt hjälper proletariatet.** Och när tiden kommer att sätta i gång ett sådant uppror och krig, blir första steget att inta städerna och därefter rycka fram på landsbygden, inte tvärtom. Allt detta har gjorts av kommunistiska partier i kapitalistiska länder, och Oktoberrevolutionen i Ryssland har bevisat att det är riktigt.”⁴⁷ (min fetstil)

KKP fortsatte tillämpa denna linje 1964 i kamp mot sovjetrevisionisterna under ”Den stora polemiken”:

”**Marxist-leninisterna har alltid ansett att proletariatet under vissa förhållanden bör delta i den parlamentariska kampen och använda parlamentet som plattform för att avslöja bourgeoisins reaktionära natur, skola massorna och bidra till att samla revolutionär styrka.** Det är fel att vägra att, då så är nödvändigt, utnyttja denna legala kampform. Men det proletära partiet får aldrig låta den parlamentariska kampen ersätta den proletära revolutionen eller hysa illusionen att övergången till socialismen kan åstadkommas på den parlamentariska vägen. Det måste ständigt koncentrera sig på masskampen.” (min fetstil)

⁴⁶ *Kan Mao Zedongs vidareutveckling av marxismen-leninismen reduceras till en katekes?*, Rickard B Turesson, Marxistiskt Forum, 2018

⁴⁷ *Problem rörande krig och strategi*, Valda verk band av Mao Tse-tung band 2, s.213-4

”Det är "vänster"-betonad äventyrspolitik om proletariatets parti inte noggrant värderar både de objektiva betingelserna och de subjektiva krafter som ligger till grund för revolutionen, och om det förhastat sätter igång en revolution innan betingelserna är mogna. Men det är högeropportunist eller revisionism, om det proletära partiet inte vidtar några aktiva förberedelser för revolutionen innan betingelserna mognat eller inte vågar leda en revolution och gripa statsmakten, när en revolutionär situation består och betingelserna är mogna.

Innan tiden att sätta sig i besittning av statsmakten är inne består det proletära partiets grundläggande och viktigaste uppgift i att koncentrera sig på det mödosamma arbetet att samla revolutionär styrka. Den aktiva ledning, som ges i kampen för dagskraven, måste ha till huvudsakligt syfte att bygga upp revolutionär styrka och förbereda segern i revolutionen, när betingelserna för denna mognat. Det proletära partiet bör i kampen för dagskraven använda olika former för att höja proletariatets och folkmassornas politiska medvetenhet, för att utbilda sina egna klasskrafter, för att härda sin kampduglighet och förbereda revolutionen ideologiskt, politiskt, organisatoriskt och militärt. Det är endast på detta sätt det kan försäkra sig mot att inte försitta tillfället att vinna seger då betingelserna för revolutioner är mogna. Gör det proletära partiet inte detta, kommer det helt enkelt att låta tillfället att göra revolution passera, trots att en revolutionär situation objektivt föreligger.”⁴⁸ (min fetstil)

De som förnekar nödvändigheten av Oktobervägen i imperialistiska länder, d.v.s. att invänta en revolutionär situation (då en sådan idag inte föreligger) och ackumulera styrka för att slå till när sådan situation uppenbarar sig, förnekar öppet Mao Zedongs och KKP:s ståndpunkter. Gonzalos och PKP:s förvrängda uppfattning kan sammanfattas på följande sätt: världen befinner sig i en strategisk offensiv, därav krävs att den väpnade kampen (folkkriget) påbörjas vilket sker genom att partiet militariserar.

Brasiliens kommunistiska parti - röd fraktion (BKP-RF), är idag det internationellt ledande partiet som förespråkar MLM-hM, d.v.s. Gonzalos teorier som universella. De hävdar att Oktobervägen, att ansamlas styrka för att slå till vid en revolutionär situation, är revisionistisk:

”Idag upprättar vissa maoistiska partier och organisationer - som offentligt antar att de förberedde inledningen av folkkriget, **särskilt i de imperialistiska länderna**, men inte bara i dem - en 'kinesisk mur' mellan en fas och en annan, mellan den huvudsakligen obehäpnade kampfasen till den huvudsakliga väpnade kampfasen, med konstruktionen av den nya makten, folkkriget, och således **tillämpar de den revisionistiska tesen om den fredliga ackumuleringen av styrkor, avviker från vägen och till och med degenererar till revisionistiska partier.**

Dessa högerståndpunkter hävdar att de försvarar nödvändigheten av militarisering, men precis som kända revisionister hävdar de att före den väpnade kampens inledande måste proletariatets revolutionära parti huvudsakligen vara laglig och att först efter den så

⁴⁸ *Den proletära revolutionen och Chrusjtjovs revisionism*, redaktionerna för Folkets Dagblad och Röda Fanan, 1964, Stora Polemiken

kallade 'initieringen av den väpnade kampen' måste detta parti gå under jorden och 'militarisera sig självt'". (min fetstil)⁴⁹

Jämför BKP-RF ståndpunkt med vad Mao Zedong skrev 1938 och KKP ståndpunkt 1963 om den strategiska linjen i imperialistiska länder och att ackumulera styrka. Här ser vi klart och tydligt att BKP-RF är de faktiska revisionisterna i frågan om strategin i de imperialistiska länderna. I linje med teorin om "militarisering", förordar BKP-RF att den väpnade kampen måste påbörjas i tidigt skede, som krav för att ett kommunistparti ska uppstå:

"Från denna förståelse löses nyckelfrågan om konstitution/rekonstruktion av kommunistpartier och initiering av nya folkkrig: behovet av tidigare tillämpning av den militära linjen, **det vill säga utvecklingen av den revolutionära väpnade kampen, även om den inte antar den huvudsakliga kampformen**, samtidigt med kommunistpartiets konstitution/rekonstruktion som en koncentrisk konstruktion av revolutionens instrument och förberedelse för att initiera folkkriget."⁵⁰ (min fetstil)

Detta betyder att den väpnade kampen blir en grundläggande princip som ska tillämpas i alla lägen oavsett förhållande, d.v.s. en dogm. Det enda som varierar är i vilken utsträckning den ska tillämpas. Detta är äventyrism och "vänster"-opportunism i sin renaste form.

Gonzalo tillät sig själv hyllas som världens största maoist och arrogant gav order till alla världens kommunistpartier om att de borde "militariseras". KKP hade redan 1963, i "Ett förslag rörande den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje", varnat för att lyssna på självutnämnda auktoriteter som dikterar vad alla andra ska göra:

"om det inte är ett parti, som kan använda sina hjärnor till att tänka för sig självt och genom grundläggande undersökningar och studier **förvärva noggrann kännedom om utvecklingstendenserna inom de olika klasserna i sitt eget land** och som vet hur det skall tillämpa marxismen-leninismens allmängiltiga sanning och förena den med den konkreta praktiken i sitt eget land, utan i stället är ett parti, **som pladdrar efter vad andra säger, utan analys kopierar utländska erfarenheter, ränner än hit än dit alltefter som vissa personer i utlandet pekar med kommandostaven och har blivit**

⁴⁹"Today, some Maoist parties and organizations – which publicly assume that they prepared the initiation of the People's War, **especially in the imperialist countries**, but not only in them – erect a "wall of China" between one phase and another, between the principally unarmed phase of the struggle to the phase of the principally armed struggle, with the construction of the New Power, the People's War, **thus they end up applying the revisionist thesis of the peaceful accumulation of forces, diverting from the path, and even degenerating into revisionist parties.**

These rightist positions claim to defend the necessity of militarization, but just like known revisionists they maintain that before the initiation of the armed struggle, the activity of the revolutionary party of the proletariat must be principally legal and that only after the so called "initiation of the armed struggle" must this party go underground, "militarizing itself." (min fetstil)

Lenin and the militarized communist party, Brasiliens kommunistiska parti – röd fraktion, engelsk översättning, <https://www.demvolkedienen.org/index.php/en/t-dokumente-en/3298-el-maoista-lenin-and-the-militarized-communist-party>

⁵⁰ "From this understanding, the key issue for the constitution / reconstitution of Communist Parties and the initiation of new People's Wars is resolved: **the need for prior application of the military line, that is, the development of the revolutionary armed struggle, even though it does not assume the principal form of struggle**, simultaneously to the constitution / reconstitution of the communist party, as a concentric construction of the instruments of the revolution and preparation to initiate the People's War. (min fetstil)"

Ibid.

en röra av revisionism, dogmatism och allting utom marxist-leninistiska principer; då är ett sådant parti fullständigt ur stånd att leda proletariatet och massorna i revolutionär kamp, fullständigt ur stånd att vinna revolutionen och fullständigt ur stånd att uppfylla proletariatets stora historiska uppgift.”⁵¹ (min fetstil)

Koncentriska cirklar

Enligt PKP har Gonzalo fört fram teorin om den koncentriska konstruktionen av tre instrument ("koncentriska cirklar").⁵² Enligt denna teori utgör partiet den första och primära kärnan, armén utgör den sekundära, och enhetsfronten den tertiära. Denna organisering tar sig formen som koncentriska cirklar:

Figur 1⁵³

Enligt BKP-RF, styr ledarskapet alla tre instrument, och i centrum står det "Stora ledarskapet" (och slutligen den stora "ledaren"). Koncentriska cirklar ett organisatoriskt uppfyllande av *Jefatura* och militarisering av partiet⁵⁴; allt utgår från, i sista instans, den enskilda ledarens "vägledande tänkande":

“Den koncentriska och militariserade konstruktionen tjänar att garantera kommunistpartiets absoluta ledarskap över den hela revolutionära processen, i att bygga och utöva proletariatets hegemoni genom hela processen, det enar och koncentrerar

⁵¹ *Ett förslag rörande den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje*, Kinas kommunistiska partis centralkommitté, 1963, Stora Polemiken

⁵² "President Gonzalo set forth the militarization of the Communist Parties and the concentric building of the three instruments."

Linjen för uppbyggnad, Dokument från Perus Kommunistiska Partis första kongress 1988,

<http://library.redspark.nu/1988 - Bases of Discussion of General Political Line : Construction Line>

⁵³ *Lenin and the militarized communist party*, Brasiliens kommunistiska parti – röd fraktion, engelsk översättning, <https://www.demvolkedienen.org/index.php/en/t-dokumente-en/3298-el-maoista-lenin-and-the-militarized-communist-party>

⁵⁴ "The concentric construction line of the three instruments is the organizational furnishing of the militarization of the party."

Ibid.

dess centrala ledarskap i centralkommittén och partiets Stora Ledarskap.”⁵⁵ (min översättning)

Det är en självklarhet att partiet skall ha största möjliga kontroll över enhetsfronter och den revolutionära armén. I detta avseende presenterar PKP inget nytt. Det som dock utmärker teorin om koncentriska cirklar är att den placerar den idealistiska teorin om *Jefatura* i centrum av partiets uppbyggnad och teorin om att ”bygga partiet runt geväret”, d.v.s. att *alla kommunistpartier* endast kan konstitueras genom väpnad kamp (”militarisering av kommunistpartierna”). Den väpnade kampen upphöjs som en princip som ska tillämpas i alla lägen under partiets uppbyggnad.⁵⁶ Denna strategi ska enligt BKP-RF följas av alla världens kommunistpartier, vilket är en öppen revidering av Mao Zedongs teorier. Frågan om skillnader i förhållanden mellan imperialistiska och förtryckta nationer, och skillnader mellan revolutionära situationer och icke-revolutionära situationer är frånvarande i denna dogmatism. Som Mao Zedong påpekade:

”Marxist-leninister måste noggrant följa principen att använda olika metoder för att lösa olika motsättningar. Dogmatikerna följer inte denna princip. De förstår inte att betingelserna är olika i olika slag av revolutioner och förstår därför inte heller inte att olika metoder bör användas för att lösa olika motsättningar. **Tvärtom lägger de sig till med vad de inbillar sig vara en oföränderlig formel och tillämpar den godtyckligt överallt, vilket blott leder till bakslag för revolutionen eller gör en bedrövlig röra av vad som ursprungligen var väl utfört.**”⁵⁷ (min fetstil)

”Koncentriska cirklar” är alltså inget annat än en ”vänster”-opportunistisk teori, för att tillämpa militarisering av kommunistpartierna och teorin om *Jefatura*. BKP-RF, som typiska ultravänster sekterister, hävdar dessutom att alla som förnekar militariseringen av partiet och de koncentriska cirkelarna är revisionister. I praktiken innefattar det alla som inte erkänner Gonzalos teorier:

”Essensen av den nya revisionismen i fråga om partiet och uppbyggnadslinjen är förnekandet av nödvändigheten av militarisering av kommunistpartierna och den koncentriska konstruktionen av de tre instrumenten.”⁵⁸ (min översättning)

Att ett parti måste militariseras är nödvändigt för revolution, men det är upp till varje parti att bedöma när militarisering är nödvändigt, i enlighet med de konkreta förhållandena i varje land. Att däremot upphöja militarisering som en *allmängiltig princip som en förutsättning för alla partiers uppbyggnad* (”bygga partiet runt geväret”) och *som en absolut nödvändighet mot revisionism oavsett de konkreta betingelserna*, är inget annat än dogmatism, äventyrism och sekterism. Som Lenin påpekade:

⁵⁵ “The concentric and militarized construction serves to ensure the Communist Party's absolute leadership of the whole revolutionary process, building and imposing the hegemony of the proletariat throughout the process, it unifies and concentrates all its centralized leadership on the Central Committee and the Party's Great Leadership.”

Ibid.

⁵⁶ “Without the constitution or reconstitution around the gun, that is, as a militarized party and armed struggle (although as a secondary form of struggle at this stage), communists will inevitably fall into the theory of cold accumulation and into revisionist organizations, method, and style.”

Ibid.

⁵⁷ *Om motsättningar*, Valda verk av Mao Tse-tung band 1, s.322

⁵⁸ “The essence of the new revisionism in the question of the party and the line of construction consists in the denial of the necessity of militarization of the communist parties and the concentric construction of the three instruments.”

Lenin and the militarized communist party, Brasiliens kommunistiska parti – röd fraktion, engelsk översättning, <https://www.demvolkedienen.org/index.php/en/t-dokumente-en/3298-el-maoista-lenin-and-the-militarized-communist-party>

”Marxismen kräver av oss den mest exakta, objektivt kontrollerbara analys av förhållandet mellan klasserna och av de konkreta säregenheterna i varje historisk situation. Vi bolsjeviker har alltid försökt att uppfylla detta krav, som är absolut ofrånkomligt för varje vetenskaplig motivering av politiken.

’Vår lära är ingen dogm, utan en vägledning till handling’, sade alltid Marx och Engels. De hånade med rätta inpluggandet och det enkla upprepandet av ”formler”, vilka i bästa fall endast kan skissera upp de *allmänna* uppgifterna som med nödvändighet modifieras genom den *konkreta* ekonomiska och politiska situationen i varje särskilt *skede* av den historiska processen.”⁵⁹

Slutord

Gonzalos påstådda ”universella” teorier utgör en idealistisk-dogmatisk avvikelse. De är idealistiska därför att de framhäver teorin om *Jefatura* och bygger på uppfattningen om att världen är i en strategisk offensiv, och de är dogmatiska för att de mekaniskt överför Maos teori om folkriget och utifrån detta förespråkar ”vänster”-opportunist, d.v.s. väpnad kamp innan de objektiva förutsättningarna är mogna.

Som visat finns det en antagonistisk motsättning i ståndpunkter mellan å ena sidan Mao Zedong och KKP och å andra sidan Gonzalo, PKP och deras anhängare som BKP-RF. Maos teorier uppmanar till att förena marxismens allmängiltiga sanning med varje lands specifika förhållanden, medan Gonzalos teorier förvränger marxismen till en dogm. I sitt väsen är det en motsättning mellan marxism-leninism-maoism och ”**en röra av revisionism, dogmatism och allting utom marxist-leninistiska principer**”⁶⁰.

Gonzalo bör främst uppskattas för att ha tillämpat MLM på peruanska förhållanden och varit ledande i de förtryckta massornas rättfärdiga kamp mot den peruanska reaktionen. Alla progressiva måste stödja hans frisläppning från den peruanska reaktionens fångenskap och tortyr. Detta kan dock inte utesluta det faktum att PKP inte segrade under hans ledning samt att hans teorier utgör en avvikelse från marxism-leninism-maoismens revolutionära vetenskap. Även om Gonzalo har många förtjänster, är det nödvändigt att förkasta hans teorier som i slutändan endast kommer att leda den revolutionära rörelsen i Sverige på villovägar.

Thomas Berg

PS: Denna artikel skrevs innan Gonzalos död.

⁵⁹ *Brev om taktiken*, Lenin, https://www.marxists.org/svenska/lenin/1917/04/brev_om_taktiken.html

⁶⁰ *Ett förslag rörande den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje*, Kinas kommunistiska partis centralkommitté, 1963, Stora Polemiken